

POSTANOWIENIE

Dnia 7 marca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Kołodziejski

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 7 marca 2023 r.,
sprawy **L. K. i M. B.**,
skazanych z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu
narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k. in.,
z powodu kasacji wniesionych przez obrońcę skazanych
od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu
z dnia 11 maja 2022 r., sygn. akt II AKa 287/21,
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze
z dnia 2 czerwca 2021 r., sygn. akt III K 119/18,

p o s t a n o w i ł :

- 1. oddalić kasacje obrońcy obu skazanych jako oczywiście bezzasadne;**
- 2. obciążyć skazanych L. K. i M. B. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego w częściach na nich przypadających.**

UZASADNIENIE

L. K. i M. B. zostali oskarżeni o to, że:

1. w okresie od kwietnia 2016 r. do stycznia 2017 r. w B. woj. [...], działając wspólnie i w porozumieniu oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu, w realizacji z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy, wytworzyli nie mniej niż 5 kg substancji psychotropowej w postaci metaamfetaminy stanowiącej znaczną ilość, wykorzystując do tego:

zawierające pseudoefedrynę tabletki C., jod, czerwony fosfor, aceton, eter etylowo-izopropylowy oraz wodę utlenioną,

tj. o przestępstwo z art. 53 ust 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.;

2. w okresie od listopada 2016 r. do października 2017 r. w P. woj. [...] działając wspólnie i w porozumieniu w realizacji z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, jak również wbrew przepisom ustawy i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wprowadzili do obrotu substancję psychotropową w postaci metaamfetaminy w ilości nie mniejszej niż 5 kg stanowiących znaczną ilość w ten sposób, że przekazywali ją do dalszej odsprzedaży osobie, co do której prowadzone jest odrębne postępowanie, z którego to tytułu uzyskali kwotę nie mniejszą niż 1.600.000 koron czeskich stanowiących równowartość 265.000 zł, czyniąc sobie z powyższego stałe źródło dochodu,

tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 §1 k.k.;

3. w listopadzie 2016 r. w P. woj. [...] działając wspólnie i w porozumieniu, chcąc aby I. W. składając zeznania mające stanowić dowód w toku śledztwa PR 1 Ds [...] Prokuratury Rejonowej w L. zeznała nieprawdę co do okoliczności dotyczących zachowania funkcjonariuszy Policji w B. w trakcie przeprowadzanej wobec jej męża interwencji domowej, nakłaniali ją do tego,

tj. o przestępstwo z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 233 § 1 k.k.;

4. w nieustalonym dokładnie dniu, niemniej jednak pomiędzy 15 grudnia 2016 r. a 22 marca 2017 r. w P. woj. [...] działając wspólnie i w porozumieniu, chcąc aby I. W. składając zeznania mające stanowić dowód w toku śledztwa PR 1 Ds [...] Prokuratury Rejonowej w L., zeznała nieprawdę co do okoliczności dotyczących zachowania funkcjonariuszy Policji w B. w trakcie przeprowadzanej wobec jej męża interwencji domowej, nakłaniali ją do tego jednocześnie kierując wobec niej groźbą spowodowania postępowania karnego w związku z jej uczestnictwem w obrocie substancją psychotropową, celem wywarcia na nią wpływu jako na świadka w toku powyżej przytoczonego śledztwa Prokuratury Rejonowej w L.,

tj. o przestępstwo z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 233 § 1 k.k. i art. 245 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

5. w nieustalonym dokładnie dniu, niemniej jednak pomiędzy 15 grudnia 2016 r. a 22 marca 2017 r. w P. woj. [...] działając wspólnie i w porozumieniu, chcąc aby S. K. składając zeznania mające stanowić dowód w toku śledztwa PR 1 Ds [...] Prokuratury Rejonowej w L., zeznała nieprawdę co do okoliczności dotyczących zachowania funkcjonariuszy Policji w B. w trakcie przeprowadzanej wobec P. W. interwencji domowej, nakłaniali ją do tego,

tj. o przestępstwo z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 233 § 1 k.k.;

a nadto L. K. o to, że:

6. w nieustalonym dokładnie okresie, niemniej jednak do 26 czerwca 2018 r. w B.i, województwo [...], wbrew przepisom ustawy posiadał w mieszkaniu do którego miał wyłączny dostęp substancje psychotropowe w postaci 9,76 gram metaamfetaminy,

tj. o przestępstwo z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii;

oraz M. B. o to, że:

7. w latach 2013-2014 r. w J. woj. [...] działając w realizacji z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, jak również wbrew przepisom ustawy i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, uczestniczył w obrocie substancją psychotropową w postaci metaamfetaminy w ilości nie mniejszej niż 3 kg stanowiących znaczną ilość w ten sposób, iż zakupywał lub uzyskiwał powyższą substancję od innej nieustalonej osoby, po czym odpłatnie przekazywał ją do dalszej odsprzedaży osobie, co do której prowadzone jest odrębne postępowanie karne, z którego to tytułu uzyskał kwotę nie mniejszą niż 135.000 zł, czyniąc sobie z powyższego stałe źródło dochodu,

tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 §1 k.k.;

8. w nieustalonym dokładnie dniu, niemniej jednak w 2015 r. w B., woj. [...], działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i w zamiarze, by R. J. użył wobec D. P. przemocy fizycznej celem doprowadzenia tego ostatniego do

niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 4.259 zł, nakłonił go do tego,

tj. o przestępstwo z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 282 k.k.;

9. w okresie od lipca do października 2015 r. w J. woj. [...] działając w realizacji z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, jak również wbrew przepisom ustawy i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, uczestniczył w obrocie substancją psychotropową w postaci metaamfetaminy w ilości nie mniejszej niż 500 gram stanowiących znaczną ilość w ten sposób, iż zakupywał lub uzyskiwał powyższą substancję od innej osoby, po czym odpłatnie przekazywał ją do dalszej odsprzedaży osobie, co do której prowadzone odrębne postępowanie, z którego to tytułu uzyskał kwotę nie mniejszą niż 32.500 zł, czyniąc sobie z powyższego stałe źródło dochodu,

tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 §1 k.k.;

10. w nieustalonym dokładnie dniu 2015 r., niemniej jednak do dnia 25 lutego 2015 r. w B. woj. [...], zajmując stanowisko asystenta Zespołu do Spraw Wykroczeń, Nieletnich, Patologii Referatu Prewencji Komisariatu Policji w B. przekroczył przysługujące mu uprawnienia w ten sposób, iż pozyskawszy w związku z zajmowanym stanowiskiem informację o poszukiwaniach R. J. na podstawie art. 15 ust. 1 pkt 2 ustawy o Policji, celem doprowadzenia go do Aresztu Śledczego w L. na podstawie nakazu wystawionego przez Sąd Rejonowy w Zgorzelcu w sprawie II K 90/14, powiadomił go o powyższym, czym działał na szkodę interesu publicznego, wyrażającego się w konieczności respektowania zasad porządku prawnego i prawnych procedur,

tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k.

11. w nieustalonym dokładnie dniu, niemniej jednak pomiędzy 5 a 13 lutego 2015 r. w B. woj. [...], zajmując stanowisko asystenta Zespołu do Spraw Wykroczeń, Nieletnich, Patologii Referatu Prewencji Komisariatu Policji w B. przekroczył przysługujące mu uprawnienia w ten sposób, iż przekazał R. J. , wobec którego stosowany był środek zapobiegawczy w postaci dozoru Policji do sprawy 3 Ds [...] Prokuratury Rejonowej w Z., książkę dozorów

Policji poza siedzibą Komisariatu Policji, w konsekwencji czego umożliwił wyżej wymienionemu faktyczne nie realizowanie obowiązku wynikającego ze stosowanego względem niego środka zapobiegawczego, czym działał na szkodę interesu publicznego, wyrażającego się w konieczności respektowania zasad porządku prawnego i prawnych procedur,

tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze wyrokiem z dnia 2 czerwca 2021 r., sygn. akt III K 119/18:

- uznał L. K. i M. B. za winnych popełnienia zarzucanego im przestępstwa z pkt I, za które wymierzył im kary po 5 lat pozbawienia wolności oraz po 200 stawek dziennych grzywny po 20 zł każda,
- orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych zarejestrowanych w wykazie dowodów rzeczowych Drz. [...] oraz [...],
- uznał L. K. i M. B. za winnych popełnienia zarzucanego im przestępstwa z pkt II, za które wymierzył im kary po 3 lata i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz po 150 stawek dziennych grzywny po 20 zł każda,
- orzekł wobec ww. zwrot równowartości korzyści majątkowej w kwocie 265.000 zł,
- uznał L. K. i M. B. za winnych popełnienia zarzucanych im przestępstw z pkt III-V przy przyjęciu, że działali w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności stanowiących ciąg przestępstw z art. 91 § 1 k.k., tj. występków z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 233 § 1 k.k. i z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 233 § 1 k.k. i art. 245 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., za które wymierzył im kary po 1 rok i 6 miesięcy pozbawienia wolności,
- uznał L. K. za winnego popełnienia zarzucanego mu przestępstwa z pkt VI, za które wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,
- orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych zarejestrowanych w wykazie dowodów rzeczowych Drz. [...],
- uznał M. B. za winnego popełnienia zarzucanych mu przestępstw z pkt VII i IX przy przyjęciu, że działał w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności stanowiących ciąg przestępstw z art. 91 § 1 k.k., tj. występków z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. według stanu prawnego obowiązującego

przed dniem 24 czerwca 2020 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k., za które wymierzył mu karę 4 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 150 stawek dziennych po 20 zł każda,

- orzekł wobec ww. zwrot równowartości korzyści majątkowej w kwocie 167.500 zł,
- uznał M. B. za winnego popełnienia zarzucanego mu przestępstwa z pkt VIII, za które wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności,
- uznał M. B. za winnego popełnienia zarzucanych mu przestępstw z pkt X i XI przy przyjęciu, że działał w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności stanowiących ciąg przestępstw z art. 91 § 1 k.k., tj. występków z art. 231 § 1 k.k., za które wymierzył mu karę roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności,
- połączył wymierzone L. K. jednostkowe kary pozbawienia wolności i kary grzywny, wymierzając mu karę łączną 6 lat pozbawienia wolności oraz 300 stawek dziennych grzywny po 20 zł każda,
- połączył wymierzone M. B. jednostkowe kary pozbawienia wolności i kary grzywny, wymierzając mu karę łączną 8 lat pozbawienia wolności, 400 stawek dziennych grzywny po 20 zł każda,
- zaliczył M. B. i L. K. na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności okres tymczasowego aresztowania w sprawie,
- orzekł w przedmiocie kosztów sądowych.

Z wyrokiem tym nie zgodził obrońca M. B. i L. K., który wywiódł apelację, zarzucając w niej rażącą obrazę przepisów postępowania w postaci art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 i 2 k.p.k., która miała istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a także błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku. W efekcie wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie obu oskarżonych od zarzucanych im czynów lub uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi *meriti* oraz obciążenie Skarbu Państwa kosztami postępowania odwoławczego.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu wyrokiem z dnia 11 maja 2022 r., sygn. akt II AKa 287/21:

- zmienił zaskarżony wyrok wobec L. K. i M. B. w ten sposób, że w pkt IV części rozstrzygającej w miejsce orzeczonego zwrotu równowartości korzyści majątkowej

w kwocie 265.000 zł orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa w częściach równych 265.000 zł równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa przypisanego w pkt III części rozstrzygającej,

- zmienił zaskarżony wyrok wobec M. B. w pkt IX części rozstrzygającej w ten sposób, że w miejsce orzeczonego zwrotu równowartości korzyści majątkowej w kwocie 167.500 zł orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa 167.500 zł równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa przypisanego w pkt VIII części rozstrzygającej;
- w pozostałej części zaskarżony wyrok wobec obu oskarżonych utrzymał w mocy;
- orzekł w przedmiocie kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Od powyższego wyroku kasacje wniósł obrońca skazanych M. B. i L. K. , w obu z nich podnosząc tożsame zarzuty, a mianowicie:

1. rażąco obrazę przepisów postępowania karnego w postaci art. 29 § 1 k.p.k w zw. z art. 439 § 1 k.p.k. wskutek nienależytej obsady sądu, bowiem sędzia Sądu Apelacyjnego J.M. brał udział w rozprawie apelacyjnej w dniu 11 maja 2021 r. oraz w wydaniu zaskarżonego wyroku podczas, gdy był powołany na urząd sędziego Sądu Apelacyjnego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z 2017 r., która naruszała standard niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji RP oraz art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej w zw. z art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności z dnia 4 listopada 1950 r. co oznacza, iż skład sądu nie odpowiadał normom *ius cogens*;
2. rażąco obrazę przepisów postępowania karnego, mającą istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, w szczególności przepisów art. 433 § 2 k.p.k, art. 457 § 3 k.p.k w zw. z art. 424 § 1 k.p.k. w zw. z art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, poprzez nierozważenie i niewyjaśnienie stanowiska Sądu Apelacyjnego odnośnie wszystkich podniesionych w apelacji obrońcy oskarżonego zarzutów oraz całkowite pominięcie przez sądy obu instancji dowodów zgłoszonych przez oskarżonych i podważających wiarygodność świadków oskarżenia na których oparto ustalenia faktyczne.

W konsekwencji obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy innemu Sądowi Apelacyjnemu celem ponownego rozpatrzenia apelacji, obciążenie Skarbu Państwa kosztami postępowania kasacyjnego, a także zarządzenie od Skarbu Państwa na rzecz skazanych kosztów zastępstwa prawnego za sporządzenie kasacji i udział w postępowaniu kasacyjnym.

Prokurator w pisemnych odpowiedziach na kasacje wniósł o ich oddalenie jako oczywiście bezzasadnych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacje obu skazanych okazały się bezzasadne w stopniu oczywistym, co upoważniało do ich oddalenia na posiedzeniu.

W pierwszej kolejności należy zauważyć, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego sporny pozostaje charakter pierwszego z uchybień podnoszonych przez skarżącego. W tym zakresie ukształtowały się dwie linie orzecznicze. Według pierwszej z nich, zasiadanie w składzie orzekającym osoby powołanej na urząd sędziego sądu powszechnego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r. poz. 3), winno być rozpatrywane jako nienależyta obsada sądu w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Takie rozumienie wskazanej bezwzględnej przyczyny odwoławczej zostało zapoczątkowane uchwałą składu połączonych Izb Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r. (sygn. akt BSA I 4110 1/20, OSNKW nr 2/2020, poz. 7), a następnie po utracie waloru normatywnego wskutek orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 kwietnia 2020 r., sygn. akt U 2/20 (OTK-A 2020, nr 61), kontynuowane w kolejnych judykatach (zob. m.in. postanowienie SN z dnia 18 listopada 2020 r., IV KK 290/20, Supremus; postanowienie z dnia 17 marca 2021 r., I KK 28/21, Supremus; postanowienie z dnia 18 listopada 2021 r., V KK 475/21, Supremus; postanowienie z dnia 6 kwietnia 2022 r., V KK 491/21, Supremus; uchwała SN z dnia 2 czerwca 2022 r., I KZP 2/22, OSNK 2022, nr 6, poz. 22; postanowienie SN z dnia 14 lipca 2022 r., V KK 54/22, Supremus; postanowienie SN z dnia 14 lipca 2022 r., III KK 115/22, Supremus; wyrok SN z dnia 26 lipca 2022

r., III KK 404/21, Supremus; postanowienie SN z dnia 31 sierpnia 2022 r., II KK 85/22, Supremus). Z kolei według drugiej linii orzecniczej, tego rodzaju uchybienie może być rozważane jedynie w kategoriach innego rażącego naruszenia prawa (*vide* m.in. postanowienie SN z dnia 13 grudnia 2021 r., II KZ 46/21, Supremus; postanowienie SN z dnia 12 lipca 2022 r., III KK 222/22, Supremus; postanowienie SN z dnia 3 listopada 2022 r., V KK 660/21, Supremus; postanowienie SN z dnia 30 listopada 2022 r., II KK 468/21, Supremus; postanowienie SN z dnia 28 grudnia 2022 r., IV KK 477/22, Supremus; postanowienie SN z dnia 28 grudnia 2022 r., III KS 73/22, Supremus).

Sąd Najwyższy w niniejszym składzie w pełni podziela drugie z wskazanych stanowisk, odsyłając w całości do argumentacji zaprezentowanej w przywołanych judykatach. Powyższy spór ma jednak drugorzędne znaczenie w niniejszej sprawie. Niezależnie bowiem od sposobu zakwalifikowania podniesionego przez skarżącego uchybienia, sam fakt zasiadania w sądzie powszechnym sędziego powołanego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa po zmianach z 2017 r. nie skutkuje automatycznie koniecznością uchylecia takiego wyroku. Nawet bowiem zwolennicy wiązania tego rodzaju uchybienia z nienależytą obsadą sądu przyznają, że przesłanka ta nie ma charakteru *stricte* bezwzględnej (*vide* uchwała SN z dnia 2 czerwca 2022 r., I KZP 2/22). Konieczne jest bowiem wykazanie *in concreto*, że sędzia nie gwarantuje chociażby minimalnego standardu bezstronności i niezawisłości, na co wskazują wszystkie wskazane orzeczenia Sądu Najwyższego, w tym przywołana uchwała składu połączonych izb, która została uznana za niezgodną z Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej. Z analogiczną sytuacją mamy do czynienia w przypadku uznania rzeczowego uchybienia za inne rażące naruszenie prawa w rozumieniu art. 523 § 1 zd. pierwsze k.p.k., albowiem wówczas koniecznym jest wykazanie, że mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Tymczasem skarżący sygnalizując zaistnienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. nie wskazał na jakąkolwiek okoliczność chociażby uprawdopodobniającą brak bezstronności sędziego J. M. Ogranicza się wyłącznie do zaprezentowania wybranych orzeczeń wskazujących na naruszenie prawa do rzetelnego procesu w związku z orzekaniem przez sędziego powołanego w kwestionowanej procedurze nominacyjnej, nie odnosząc się w żadnej mierze do

przedmiotowej sprawy. Co więcej, obrona na wcześniejszym etapie nie kwestionowała składu sądu *ad quem*, w szczególności nie składała wniosku o wyłączenie sędziego J.M., co nie może pozostać bez wpływu na ocenę zarzutu kasacyjnego. Takie zachowanie obrońcy skazanych przekonuje, że do czasu prawomocnego zakończenia sprawy, akceptował on wyznaczony do jej rozpoznania skład sądu odwoławczego, a obecnie podnoszony w kasacji zarzut został skonstruowany wyłącznie na potrzeby postępowania kasacyjnego i jest wynikiem niezadowolenia strony z rozstrzygnięcia sprawy (zob. postanowienie SN z dnia 5 lipca 2022 r., II KK 72/22, Supremus).

Przechodząc do omówienia drugiego z zarzutów podniesionych w obu kasacjach w pierwszej kolejności należy przypomnieć, że zgodnie z art. 523 § 1 zd. pierwsze k.p.k. ten nadzwyczajny środek zaskarżenia może być wniesiony wyłącznie z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeśli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że z drugą z wymienionych przesłanek możemy mieć do czynienia m.in. wówczas, gdy zarzuty sformułowane w środku odwoławczym zostaną w ogóle pominięte przez sąd *ad quem* (art. 433 § 2 k.p.k.), bądź w sytuacji, w której wprawdzie staną się przedmiotem rozważań sądu odwoławczego, lecz w sposób odbiegający od wymogu rzetelnej ich oceny (art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k.). Zachowanie owej rzetelności badać jednak należy przez pryzmat argumentacji zaprezentowanej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, a nie subiektywnego odczucia niezadowolenia z treści tego orzeczenia (postanowienie SN z dnia 20 maja 2021 r., I KK 163/20, LEX nr 3252654). W praktyce nienależyta kontrola odwoławcza może zostać uznana za inne rażące naruszenie prawa o istotnym wpływie na treść orzeczenia w rozumieniu art. 523 § 1 k.p.k. wówczas, gdy będzie ona jedynie iluzoryczna, ogólnikowa, schematyczna i nie ustosunkowująca się *in concreto* do istoty zarzutów (zob. postanowienie SN z dnia 9 czerwca 2020 r., IV KK 121/20, LEX nr 3224992). Na autorze kasacji spoczywa obowiązek wskazania konkretnych zarzutów apelacyjnych, z którymi wiąże naruszenie standardu rzetelnej kontroli odwoławczej oraz uzasadnienia swego stanowiska w odniesieniu do argumentacji (lub jej braku) sądu *ad quem*.

Tymczasem w niniejszej sprawie skarżący podnosi, iż nierzetelność kontroli instancyjnej miała miejsce poprzez „nierozważenie i niewyjaśnienie stanowiska Sądu Apelacyjnego odnośnie wszystkich podniesionych w apelacji obrońcy oskarżonego zarzutów oraz całkowite pominięcie przez sądy obu instancji dowodów zgłoszonych przez oskarżonych i podważających wiarygodność świadków oskarżenia na których oparto ustalenia faktyczne”. Taki sposób sformułowania zarzutu wskazuje na zamiar wywołania ponownej kontroli odwoławczej, co jest niedopuszczalne. Niemniej jednak uważna lektura uzasadnienia wyroku sądu *ad quem* prowadzi do wniosku, iż organ ten w sposób szczegółowy i rzetelny ustosunkował się do wszystkich zarzutów podniesionych w zwyczajnym środku odwoławczym. Co więcej, nastąpiło to z osobna w stosunku do każdego z nich, odwołując się do ich numeracji z apelacji. Kasator w zasadzie nie podejmuje nawet próby polemiki z argumentami sądu drugiej instancji, często w ogóle je ignorując i w dalszym ciągu forsuje swoją wersję zdarzeń i ocenę dowodów zaprezentowaną w apelacji.

Skarżący niezwykle jednostronnie cytuje w uzasadnieniu kasacji treść zeznań świadków próbując w ten sposób podważyć ich ocenę, a także wykazać brak oparcia w zgromadzonym materiale dowodowym ustaleń co do czasookresu niektórych z przypisanych skazanym czynów. Jaskrawym przykładem wybiórczego przywoływania oświadczeń procesowych świadków jest stwierdzenie, że ani S. J. , ani R. J. nie wskazali, aby transakcje narkotykowe, o których mowa w punkcie VII *petitum* wyroku miały miejsce w 2013 r. Tymczasem z zeznań tego ostatniego złożonych w dniu 5 stycznia 2018 r. wynika jednoznacznie, że proceder ten rozpoczął się 4,5 roku wcześniej, a zatem właśnie w 2013 r. (*vide* k. 17). To samo dotyczy rzekomego braku oparcia ustaleń co do czasookresu czynu zabronionego określonego w punkcie I *petitum* wyroku w depozycjach I.W. w sytuacji, gdy w dniu 18 maja 2018 r. zeznała ona, że skazani zaczęli przychodzić do jej męża w celu zdobycia wiedzy na temat produkcji substancji narkotycznej na pół roku przed jego zatrzymaniem, a więc w kwietniu 2016 r. (k. 155). Wbrew twierdzeniom skarżącego, sąd odwoławczy z należytą uwagą pochylił się nad prawidłowością oceny zeznań świadków, w tym zwłaszcza I. W. i S. K. (str. 16-19 uzasadnienia), S. J. (str. 19-23), R. J. (str. 23-24) oraz J. W. i P. W. (str. 24). Odniośł się także do kwestii

rozbieżności w relacjach świadków co do czasu obrotu narkotykami i ich ilości. Argumentacja w tym zakresie nie budzi zastrzeżeń. Niewątpliwie rozmiary przestępczej działalności i upływ czasu mogą prowadzić do tego rodzaju nieścisłości. Pamiętać jednak trzeba, że ocena wiarygodności zeznań świadka nie może być dokonywana w oderwaniu od pozostałych dowodów.

Sąd *ad quem* słusznie wskazał, że akta spraw karnych przywoływane w zarzutach II.a-II.e apelacji nie pozostawały w związku przedmiotowym z kwestiami badanymi przez sąd pierwszej instancji. Ponadto sam fakt złożenia przez świadka w innym postępowaniu depozycji odbiegających od poczynionych ustaleń sądu, czy też nawet skazania za fałszywe zeznania, nie może *a priori* prowadzić do uznania jego relacji w innych procesach za nieprawdziwe. Taka okoliczność jest wyłącznie sygnałem dla organu procesowego o konieczności ostrożnego podchodzenia do relacji takiej osoby, co w niniejszej sprawie miało miejsce. Jak wskazano wyżej, ocena wiarygodności zeznań świadka dokonywana jest na podstawie całokształtu materiału dowodowego.

Z kolei zarzucając sądowi drugiej instancji złamanie zasady domniemania niewinności kasator wrywa z kontekstu stwierdzenia zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia. Sąd odwoławczy wyraźnie wskazał, że sytuacja finansowa zarówno S. J. , jak i skazanych oraz możliwości zakupu przez nich narkotyków oraz półproduktów do produkcji metaamfetaminy nie miała żadnego znaczenia dla czynionych ustaleń. Jak ustalono, ww. osoby zajmowały się działalnością przestępczą, z której przecież czerpali korzyści majątkowe. Nie budzi zatem najmniejszych wątpliwości, że nie można wykluczyć, iż to z tej działalności, a nie źródeł legalnych czynili wskazane zakupy. Co więcej, w świetle doświadczenia życiowego należy założyć, że tak właśnie było.

Reasumując, w toku kontroli odwoławczej w niniejszej sprawie nie doszło do rażącego naruszenia prawa, które mogło mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, w tym obraży przepisów art. 433 § 2 k.p.k, art. 457 § 3 k.p.k w zw. z art. 424 § 1 k.p.k. w zw. z art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności. Zaskarżony wyrok nie jest również dotknięty bezwzględną przyczyną odwoławczą, w szczególności określoną w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.

Mając powyższe na względzie, orzeczono jak w sentencji postanowienia, kosztami postępowania kasacyjnego obciążając skazanych L. K. i M. B. w częściach na nich przypadającymi, zgodnie z art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 2 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k.